

### [Justitsministeren.]

for meget i Fortrykket, at han bringer sin Tale paa dette Omraade i Overensstemmelse ikke alene med det, der er sagt fra min Side, men ogsaa med sund Fornuft.

Den ærede Ordfører for Venstre lægger jo megen Vægt paa Forholdene i Norge og Sverige. Der er i det hele taget en almindelig Tilbøjelighed — det har jeg set, særlig som Socialminister, gennem Aarene — hos ærede Medlemmer, der ikke er villige til at gennemføre, hvad Regeringen har ønsket, til at henføre til Norge eller Sverige. Det interesserede mig imidlertid meget, meget lidt som Socialminister at faa disse Henvisninger til Forhold i Norge og Sverige, for det skete altid paa Omraader, hvor man vidste, at Norge og Sverige, lovgivningsmæssigt set, var betydeligt tilbage for Forholdene i Danmark. Der vilde man gerne have, man skulde optage Fællesforhandlinger, saa var man i hvert Fald sikret imod at faa nogle Reforme eller Fremskridt her i en overskuelig Tid. Mon der ikke ligger noget af den samme Betragtning, bevidst eller ubevidst, bag det ærede Medlems Henvisninger til Norge og Sverige paa dette Omraade, navnlig da til Sverige, hvor de er noget længere tilbage, end de er i Norge med Hensyn til Børnelovgivning? Jeg ved ikke, om det i Virkeligheden er det ærede Medlems Opfattelse, men det eneste fornuftige Formaal med en Henvisning til en skandinavisk Kommission her er, saa vidt jeg kan se, at det skulde sinke Gennemførelsen af en Ordning, som man i øvrigt har gennemdiskuteret her i Landet mere end tilstrækkeligt.

Det ærede Medlem brugte derefter nogle forfærdelig voldsomme Udtryk mod mig, Udtryk, som aldeles ikke kan passe, idet han sagde, at jeg Gang paa Gang havde slaet ham ihjel. Nej, det er ikke saa vel, saa havde jeg gjort det for mange Aar siden, hvis jeg kunde have gjort det ved saadan nogle venlige Bemærkninger, som jeg har fremsat i Dag. Men det ærede Medlem tilføjede, at naar jeg saa havde slaet ham ihjel, gjorde jeg ham forskellige Indrømmelser, hvad han unægtelig ikke kunde have megen Fornøjelse af, naar han først var død. Saa-dan kan Forholdet imidlertid ikke helt fremstilles. Jeg slog ikke det ærede Medlem ihjel i min Imødegaaelse, men jeg sagde, at det ærede Medlem overdriver som sædvanlig, men noget rigtigt er der i, hvad han siger, nemlig det og det og det.

Det ærede Medlem har jo flere Gange været inde paa det Faktum, at Arveretten

rimeligvis kun faar praktisk Betydning i et Par Procent af de Tilfælde, hvor det drejer sig om Bobehandling, og derfor, siger det ærede Medlem, kan det ikke være af saa stor samfundsmæssig Værdi eller af saa stor økonomisk Betydning for Børn født uden for Ægteskab, at de faar Arveret. Ja, men det er slet ikke det Synspunkt, vi anlægger fra vor Side, i hvor mange Procent af Tilfældene der praktisk taget bliver en Arv; vi anlægger det Synspunkt, at hvor ikke reale Grunde, for at bruge det ærede Medlems Udtryk, afgørende taler derimod, skal vi give de Børn, der fødes uden for Ægteskab, samme principielle juridiske Retsstilling som andre Børn, og saa er det ligegyldigt, hvor mange Procent af dem der faktisk arver noget; det har moralsk Værdi for dem, og det har samfundsmæssigt set en principiel Betydning, at de ikke er stillet anderledes end andre Børn juridisk, selv om de faktisk tit vil komme til at lide under deres Fødsel uden for Ægteskab.

Endelig sagde den ærede Ordfører for Venstre, at jeg havde jo givet ham Ret i — efter at have slaet ham ihjel —, at Administrationen vilde blive mere omfattende, og at jeg havde begrundet det med, at det var ikke noget særligt her, det var sket ved Gennemførelsen af alle Børnelovene. Heroverfor sagde det ærede Medlem, at det var skam ikke rigtigt, han kunde paavise, at ved Ægteskabslovens Revision, ved Adoptionsloven, ved Loven om uskiftet Bo, af hvilke jeg selv har gennemført nogle, var Administrationen netop blevet mindre omfattende. Ja, Goddag Mand, Økseskaft. Det var ikke det, vi talte om. Vi talte om, at hvor man til Fordel for Børnene havde udvidet det offentlige Indgriben for at skaffe Børn født uden for Ægteskab nye Rettigheder, maatte det af sig selv medføre en vis Udvidelse af Administrationen, og det har det ærede Medlem ikke kunnet imødegaa — noget andet er, at han ikke vil være med til at gennemføre disse Reforme.

Naa, det endte jo i Dag, som det altid ender i disse Diskussioner mellem den ærede Ordfører for Venstre og mig: Efter at han har — ikke slaet mig ihjel, men imødegaaet mig paa alle Omraader, siger han trøstigt: Ja, vi ender jo nok med at blive enige. Og naar det ærede Medlem virkelig kan sige det efter den Omgang, jeg har givet ham i Dag, kan jeg jo sagtens være tilfreds.

Til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Lisbet Hindsgaul) vil jeg sige, at jeg tror ikke, der i Almindelighed — og specielt ikke i Landstinget — vindes noget